

Gesprek fractievoorzitters Ede met Thomas Bruning (NVJ) – volledige uitwerking

Dit is een leesbare, taalkundig bewerkte weergave van het transcript van het gesprek op 25 juni tussen de Edese fractievoorzitters en NVJ-secretaris Thomas Bruning. De inhoud is ongewijzigd; alleen de vorm is omgezet van gesproken naar leesbare tekst. Op Gerrit Flier na, die het gesprek voorzat, zijn fractievoorzitters niet bij naam aangeduid.

Deze uitwerking is met zorgvuldigheid samengesteld en gecontroleerd door de redactie van de Edese Vos. Mocht een deelnemer aan het gesprek toch een onjuistheid of omissie opmerken, dan houden we ons aanbevolen voor correctie.

Het gesprek begint met een welkomstwoord. Er wordt kort uitgelegd dat de aanwezigen aan tafel zich nog niet allemaal aan elkaar hebben voorgesteld, en dat alle partijen vertegenwoordigd zijn met uitzondering van de VVD.

Aan het begin van het gesprek wordt gevraagd of er bezwaar is tegen het opnemen van het gesprek. Niemand maakt daar bezwaar tegen; ook de redactie van de Edese Vos geeft aan voorstander te zijn van transparantie en dus geen bezwaar te hebben.

Vervolgens stelt Gerrit Flier zich voor als gespreksleider en geeft een korte introductie: de NVJ heeft de gemeenteraad een brief gestuurd, en de fractievoorzitters hebben besloten om eerst het gesprek met de NVJ aan te gaan om inzicht te krijgen in de afwegingen achter die brief, en in hoe de NVJ aankijkt tegen de verhouding tussen pers en bestuur. Het gesprek zal zoveel mogelijk binnen het uur worden afgerond, met ruimte voor vragen vanuit de aanwezigen.

Waarom deze brief, en waarom nu

Thomas Bruning licht toe waarom de NVJ deze ongebruikelijke stap heeft gezet. Hij benadrukt dat hij de fractievoorzitters nog niet eerder had ontmoet, en dat het jammer is dat dit gesprek noodgedwongen digitaal moet plaatsvinden.

Bruning legt uit dat de NVJ dit niet vaker doet. Er zijn weliswaar andere lokale media die een gespannen verhouding met hun gemeente hebben, simpelweg omdat kritisch werk soms tot wrijving leidt. Maar in Ede liep de verhouding met de Edese Vos dusdanig moeizaam, en had die al tot eerdere incidenten geleid, dat de NVJ op een gegeven moment vond dat er iets moest gebeuren. Een formele klacht via bijvoorbeeld de Ombudsman was een optie geweest, maar de NVJ koos er bewust voor om eerst het gesprek met de gemeenteraad aan te gaan, omdat het belangrijk is dat een raad goed doorgront wat de rol van een kritisch lokaal medium behoort te zijn, en in hoeverre een gemeentebestuur daarmee moet kunnen omgaan vanwege de belangrijke taak die kritische journalistiek heeft in de lokale democratie.

Bruning benadrukt dat hij zich niet in alle inhoudelijke onderwerpen heeft verdiept die in de berichtgeving van de Edese Vos aan de orde zijn geweest. Zijn doel is vooral dat de kwestie bij de raad onder de aandacht komt, en dat er vanuit de raad druk wordt uitgeoefend op de burgemeester, het college en de ambtelijke organisatie om op een professionele manier om te gaan met een kritisch medium als de Edese Vos.

Is er vooraf wederhoor gepleegd?

Een fractievoorzitter vraagt of er vooraf bij de NVJ is nagevraagd hoe de gemeente, en specifiek de burgemeester, tegenover deze kwestie staat.

Bruning antwoordt dat hij kort contact heeft gehad met een medewerker van de gemeente Ede, vermoedelijk van de communicatieafdeling. Die medewerker liet weten dat er ook een andere kant aan het verhaal zou zitten, en vroeg of Bruning bereid was te komen praten. Bruning stelde daarbij een voorwaarde: hij wilde dat alleen doen op basis van een concreet, schriftelijk dossier van de gemeente, waaruit zou blijken dat de Edese Vos of haar hoofdredacteur ernstig in de fout was gegaan. Hij had de eerdere brieven van de burgemeester al gezien, en die hadden hem niet overtuigd; zonder iets beters dan die brieven zou een gesprek met de gemeente voor hem geen zin hebben.

De hoofdredacteur van de Edese Vos voegt daar twee punten aan toe. Ten eerste is het volledige dossier, inclusief alle correspondentie met de burgemeester, aan de NVJ overgedragen – de NVJ beschikt dus over het complete beschikbare materiaal. Ten tweede merkt hij op dat er twee officiële brieven aan de gemeenteraad zijn gestuurd, en geen enkele fractie heeft daarop gereageerd of wederhoor toegepast bij de redactie zelf, wat opmerkelijk is.

Gerrit Flier geeft aan benieuwd te zijn hoe het eigen bestuur van de NVJ tegen deze kwestie aankijkt.

Gaat het om een persoonlijk conflict?

Bruning brengt naar voren dat hij, vanuit de NVJ, het idee heeft dat de burgemeester de kwestie in het persoonlijke trekt – en dat vindt hij zorgelijk, omdat het hier gaat om een redactie waarvan de hoofdredacteur weliswaar het meest bekende gezicht is, maar waar het niet om de persoon gaat. Wel ziet hij dat de hoofdredacteur door de burgemeester op zijn plek wordt gezet, en dat interviews worden geweigerd. De manier waarop dat gebeurt, vergelijkt Bruning met hoe Donald Trump met journalisten omgaat. Dat wijst hij expliciet af als onwenselijk: als je een journalist die gewoon zijn werk doet op die manier wegzet, gaat het niet om een onderlinge persoonlijke verhouding, maar om het bij voorbaat diskwalificeren van iemand – en dat gebeurt dan ook nog bij een openbare gelegenheid. Dat kan volgens Bruning niet.

Bruning vervolgt dat hij, op basis van het dossier dat hij heeft gelezen, vooral een burgemeester ziet die worstelt met kritische en aanhoudende vragen vanuit het medium. Dat dit niet overal op gemeenteniveau zo aanwezig is, klopt: in veel gemeenten is er alleen een lokaal krantje of een lokale omroep die niet kritisch volgt. De Edese Vos is voor Ede aan de ene kant een zegen, maar aan de andere kant kan hij zich voorstellen dat een gemeentebestuur daar ook aan moet wennen, omdat dat in andere gemeenten vaak anders verloopt. Maar journalistiek hoort juist bij een gezonde lokale democratie: ongemakkelijke vragen moeten gesteld kunnen worden zonder dat dit in het persoonlijke wordt getrokken.

Bruning trekt een vergelijking: als de NVJ zou zien dat een fotograaf of journalist zelf echt over de grens gaat, bijvoorbeeld in de manier waarop een politieagent bij een incident wordt benaderd, dan zou de NVJ niet aarzelen om dat lid daarop aan te spreken. Maar dat blijkt hier niet het geval. Wat hij wel ziet, is vasthoudendheid in het stellen van vragen of het krijgen van antwoorden – en dat is wezenlijk anders dan grensoverschrijdend gedrag.

Bruning benadrukt dat hij, vanuit de NVJ, in geen enkel opzicht heeft gezien dat de Edese Vos op een onprofessionele manier heeft gehandeld.

De positie van de redactie

Flier merkt op dat hij ermee instemt dat de hoofdredacteur bij dit gesprek aansluit, maar dan als toehoorder – iemand die meeluistert, niet die uit eigen beweging het woord neemt. De hoofdredacteur weersprekt dat direct: hij is niet alleen toehoorder, maar zit gewoon in dit gesprek, en wil aanhaken op wat Bruning net zei.

De Edese Vos hanteert vanaf het begin de NVJ-code als redactionele richtlijn. Dat betekent dat de redactie ervoor kiest om altijd publiekelijk aanspreekbaar te zijn op wat ze publiceert: als iets feitelijk niet klopt, of als de redactie zich niet aan de journalistieke ethische code zou hebben gehouden, is de redactie daarop volledig aanspreekbaar. Er is echter geen enkele melding geweest van de burgemeester over feitelijke onjuistheden. Volgens de hoofdredacteur ligt het probleem dus niet bij de journalistiek, maar bij de bestuurlijke houding ten opzichte van de journalistiek.

Flier stelt vervolgens een vraag aan Bruning: zijn er, naast de hoofdredacteur, ook feiten bekend in het dossier waarbij een andere persoon van de Edese Vos in relatie tot de burgemeester betrokken was?

Bruning geeft aan dat te niet weten, en verwijst naar de hoofdredacteur, die het dossier beter kent. De vraag wordt herhaald, nu rechtstreeks aan de hoofdredacteur: is er ooit geprobeerd dat een andere redacteur van de Edese Vos een interview deed met de burgemeester?

De hoofdredacteur antwoordt dat er meerdere interviewverzoeken zijn gedaan, zoals gebruikelijk namens de redactie, los van de vraag wie het gesprek dan voert. Hij geeft aan deze vraag niet relevant te vinden.

Op de vraag waarom dat relevant zou kunnen zijn, legt Flier uit dat het gaat om de schijn van een persoonlijk conflict – omdat ook vanuit de burgemeester wordt gesuggereerd dat het zich vooral afspeelt in de relatie tussen de burgemeester en de hoofdredacteur persoonlijk. De hoofdredacteur reageert dat er geen persoonlijke kwestie speelt, en dat dit dus een onterecht frame is.

Wat bedoelen we precies met persoonlijk versus professioneel?

Bruning probeert het punt te verduidelijken: het gaat er niet om dat dit twee bureaus zijn die ruzie hebben over een heg, of een persoonlijk conflict naast de professionele rollen die beide personen hebben. Het gaat erom dat een burgemeester de professionele omgang met een medium moet kunnen scheiden van de vraag of hij die persoon nu wel of niet sympathiek vindt. Je hoeft elkaar niet aardig te vinden om toch een interview toe te laten, of om je publieke functie volgens de regels te vervullen.

Wel zou er een inhoudelijke aanleiding kunnen zijn om een interview te weigeren – bijvoorbeeld als een journalist over het privéleven van een bestuurder dingen heeft geschreven die niet kloppen, of die ver over de schreef gaan. Dan zou er een grond zijn om tijdelijk uit de publieke rol te stappen. Maar daarvan is hier geen sprake. Een vervelende vraag kan soms juist heel functioneel zijn, en dit gaat niet over een werknemer-werkgeverskwestie waarbij je kunt zeggen "we kunnen niet meer met elkaar door één deur." Hier is sprake van een burgemeester die publieke verantwoording moet afleggen, en een journalist die daarover op zijn manier vragen stelt. Dat los je niet op door te kijken naar de omgangsvormen, als er bij degene die de vragen stelt geen aanleiding is om te zeggen dat

hij over de schreef gaat.

Wat zou de uitkomst van dit traject moeten zijn?

Een fractievoorzitter, die digitaal aansluit, bedankt voor de tijd die wordt genomen en vraagt: wat zou volgens de NVJ de conclusie moeten zijn van dit gesprek, en van het aankomende gesprek tussen de Edese Vos-redactie en de burgemeester? Wat zou daaruit moeten komen?

Bruning antwoordt dat er volgens hem vooral inzicht zou moeten ontstaan bij de burgemeester dat de manier waarop publiekelijk over het medium is gesproken, niet gepast was. Als je een medium publiekelijk wegzet met termen als "smurrie", neem je het medium niet serieus, en dat heeft een negatief effect, zeker in deze tijd. Hij vindt het belangrijk dat daarover een vorm van spijt of inzicht wordt uitgesproken – dat dat soort uitlatingen niet verstandig waren, en dat dit rechtgezet moet worden.

Vooral belangrijk is dat er weer ruimte ontstaat om inhoudelijk naar buiten te kunnen treden over zaken die in de gemeente Ede spelen, en dat de professionaliteit wordt opgepakt. Bruning benadrukt dat er geen enkele verwachting is dat de burgemeester en de redactie vrienden worden – dat hoort ook niet bij de relatie tussen lokale politici en journalisten – maar dat er wel ruimte moet zijn om concrete zaken te bevragen.

Meer dan een professionele relatie en wederzijds respect kun je niet vragen. Hij erkent dat de burgemeester het misschien niet als respectvol ervaart als hem een vervelende of kritische vraag wordt gesteld, maar volgens Bruning is dat juist een vorm van respect: de hoofdredacteur stelt deze vragen niet omdat hij een persoonlijke vendetta heeft met de burgemeester, maar omdat hij de inwoners van zijn gemeente op een goede manier wil informeren en wil dat vragen worden beantwoord. Het zou goed zijn als die frictie van beide kanten wordt uitgesproken, al benadrukt hij opnieuw dat het niet gaat om twee burens of een werkgever-werknemer die met elkaar door een deur moeten. Het gaat erom dat vooral de burgemeester zijn professionele verantwoordelijkheid oppakt.

Dossiervorming: is dit gebruikelijk?

Een fractievoorzitter stelt een vraag over het dossier dat ter sprake is gekomen: is het, als je een conflict hebt met iemand, in de toekomst gebruikelijk dat er direct een dossier wordt opgebouwd? Dat klinkt volgens de vragensteller nogal zwaar.

Bruning legt uit dat dit precies het punt is: als je spreekt over dossieropbouw, denk je al snel aan een werkgeversverantwoordelijkheid – een dossier opbouwen omdat een medewerker niet goed functioneert. Dat is hier niet aan de orde. Wat in dit dossier staat, is een verscheidenheid aan incidenten waarin dit medium geen antwoord krijgt, niet goed zijn werk kan doen, of wordt gediskwalificeerd. Bruning zegt dat de NVJ naar dit dossier heeft gekeken en heeft vastgesteld dat er sprake is van een vorm van dwarsbomen vanuit de gemeente. Een traject via de Ombudsman zou maanden tot een jaar kunnen duren, en weinig opleveren. Daarom waardeert hij het juist dat de fractievoorzitters nu de tijd hebben genomen voor dit gesprek: kan de gemeenteraad deze verantwoordelijkheid zelf oppakken, zodat een kritisch medium zijn werk goed kan doen? Dat levert mogelijk meer op, in kortere tijd, dan een formele klacht bij de Ombudsman.

Een fractievoorzitter bedankt Bruning voor dit antwoord en zegt blij te zijn dat er een gesprek gaat plaatsvinden, omdat het volgens hem altijd beter is om met elkaar in gesprek te blijven.

Waar liggen de grenzen van de journalistiek?

Flier brengt in dat hij de worsteling van Ede wel herkent, en dat hij merkt dat het in de gesprekken met de hoofdredacteur ook wel eens schuurt – niet vervelend, maar hij vraagt zich af waar de grenzen van de journalistiek liggen, ook voor de raad. Is hij als raadslid verplicht om op elke vraag antwoord te geven, ook als hij dat antwoord niet heeft?

Bruning geeft aan dat hij daar graag uitgebreider op had willen ingaan, maar dat hij kort voor zijn vakantie zit en weinig tijd heeft. Hij zal de fractievoorzitters het rapport sturen dat de NVJ met een expertgroep van de VNG heeft gemaakt over de dynamiek tussen communicatie en media, en hoe belangrijk kritische lokale journalistiek is. Dat betekent niet dat je als bestuurder altijd antwoord moet geven op elke vraag waar je op dat moment geen antwoord op kunt of wilt geven – dat is ieders recht, ook in een publieke rol. Soms is iets simpelweg vertrouwelijk, bijvoorbeeld net na een ministerraad.

Bruning merkt op dat journalisten wel persistent kunnen doorvragen en benadrukt dat dat goed is, maar het niet zo ver mag gaan dat bestuurders fysiek gecornerd worden. Een nee is uiteindelijk een nee. Maar als een burgemeester ervoor kiest om iemand structureel niet meer te woord te staan, moet daar een hele goede reden voor zijn – dat is een principieel andere, en zorgwekkende, stap. Het is dan niet voldoende om te zeggen dat er nog andere media in de gemeente zijn die wel antwoord krijgen, want daarmee diskwalificeer je een partij die ook belangrijk is binnen de gemeente, en die soms net iets verder doorvraagt.

Bruning illustreert dit met twee voorbeelden van journalistieke interviewstijlen die verder gaan dan gebruikelijk is op lokaal niveau. Hij noemt Left Laser, bekend van zijn interview met Gidi Markuszower, als voorbeeld van een journalist die met geïnterviewden meeloopt, ze het vuur aan de schenen legt en soms zelfs voor de deur op resultaat wacht. Ook noemt hij het voorbeeld van Ella Vogelaar met Rutger Castricum van PowNed. Dat soort doorzettingsvermogen kan soms als op het randje voelen, zegt Bruning, en het zegt ook iets over een bestuurder: die moet daar tegen kunnen en mee leren omgaan.

Bruning voegt toe dat het altijd zoeken is hoe je hiermee omgaat, en dat het soms ingewikkeld is dat het niet beantwoorden van een vraag ook tot eigen conclusies bij het medium kan leiden die niet bedoeld waren. Daarom is het volgens hem altijd beter om uit te leggen waarom je iets niet kunt zeggen, in plaats van simpelweg te zwijgen – dat maakt voor de buitenwereld duidelijker dat het niet om onwil gaat, maar om grenzen aan wat op dat moment gedeeld kan worden.

Factchecken voor publicatie

Een fractievoorzitter, die aangeeft nog maar kort in de raad te zitten, vraagt of het mogelijk is om vooraf afspraken te maken om feiten te checken voordat een interview wordt gepubliceerd.

Bruning legt eerst het juridische kader uit: een journalist is in beginsel altijd verantwoordelijk voor alle feiten die hij naar buiten brengt uit een interview, tenzij het rechtstreeks live wordt uitgezonden. Als een journalist twijfelt over bepaalde feiten of cijfers, kan hij ervoor kiezen om dat te laten dubbelchecken en een deel van de tekst te laten teruglezen. Als hij niet twijfelt, hoeft hij dat niet te doen. Dit is geen recht van de geïnterviewde, maar wel een verantwoordelijkheid van de journalist: als het misgaat, kun je de journalist daarop aanspreken.

De hoofdredacteur vult aan dat wederkerigheid bij interviews voor hem belangrijk is: je moet je als journalist realiseren dat de geïnterviewde ook een belang heeft, ook een reputatiebelang. Bij interviews krijgt iemand standaard het hele verhaal per mail voor een reguliere check op feiten en

citaten. Bij korte reacties – bijvoorbeeld als de redactie kort een fractie belt over een actuele kwestie – gebeurt dit niet standaard, maar kan er wel om gevraagd worden; als iemand dat als voorwaarde stelt, krijgt hij het ook ter controle. Dat is vooral een kwestie van snelheid in het journalistieke proces: als elk klein citaat eerst overlegd moet worden, duurt het proces een of twee dagen langer, terwijl actualiteit soms juist snelheid vereist.

De hoofdredacteur sluit aan op wat Bruning eerder zei: feiten zijn heilig. Als iets feitelijk niet klopt, kan daarover aan de bel worden getrokken, en wordt het aangepast. Hij noemt als voorbeeld dat dit recent nog is gebeurd na een opmerking van een raadslid, en dat de fout toen meteen is rechtgezet.

Hoe werkt het redactionele proces?

Een fractievoorzitter vraagt, ter verduidelijking, hoe het redactionele proces bij de Edese Vos eruitziet: wat gebeurt er nadat een artikel is geschreven?

De hoofdredacteur antwoordt dat hij dat gesprek graag wil voeren, en verwijst naar een eerder voorstel om een keer langs te komen bij een fractie, waar dit soort vragen uitgebreider besproken zouden kunnen worden. In het kort: artikelen krijgen altijd eindredactie en een extra check, maar de hoofdredacteur geeft aan dit verder buiten het huidige gesprek te willen houden, omdat dat niet het onderwerp is.

Wanneer moet de raad een signaal oppikken?

Een fractievoorzitter stelt een meer algemene vraag: als de raad ziet dat iets eraan komt – bijvoorbeeld dat een situatie door de ene partij als persoonlijk wordt ervaren en door de andere vanuit de professionele rol – wanneer moet de raad daarmee iets doen? Zijn er handvatten voor hoe de raad in zo'n situatie zou moeten handelen?

Bruning vindt de vraag abstract en vraagt om een concreter voorbeeld. Het voorbeeld dat daarop volgt, blijft echter onduidelijk – ook voor de aanwezigen ter plekke. Bruning vraagt expliciet door op wat precies wordt bedoeld: gaat het om een journalist die zich onheus gedraagt, of om een journalist die onheus bejegend wordt? De vragensteller antwoordt: het laatste.

Bruning antwoordt dat het dan goed kan zijn als de raad daar afstand van neemt: aangeven dat dit niet de manier is waarop de raad het belang van journalistiek in de gemeente wil uitdragen, omdat je daarmee de rol van journalisten ondermijnt. Hij noemt als voorbeeld momenten waarop landelijke media, zoals de NOS, in diskrediet worden gebracht. Op het moment dat een ernstige beschuldiging wordt gedaan over de integriteit van een medium, is het voor de journalistiek en voor het specifieke medium goed als daar breed, en idealiter gemeenteraadsbreed, een tegengeluid komt richting de bestuurder. Journalisten ondervinden overal last van dit soort diskwalificaties: als journalisten worden vergeleken met dieren, of "tuig" of onbetrouwbaar worden genoemd, dan diskwalificeer je daarmee de journalistiek als geheel. Als simpelweg wordt gezegd dat een journalist een fout heeft gemaakt, is dat een andere zaak – dat kan, want journalisten maken fouten. Maar als het verder gaat dan dat, is het voor de raad goed om daarop een signaal terug te geven.

Verwachtingen voor het vervolg

Een fractievoorzitter geeft aan te hopen dat het gesprek tussen de hoofdredacteur en de burgemeester ertoe leidt dat de burgemeester voortaan weer antwoord geeft op vragen en interviewvoorstellen van de Edese Vos.

De hoofdredacteur reageert dat hij hoopt dat dat zo is, maar zegt daar niet vanzelfsprekend optimistisch over te zijn: er is een patroon van jaren. De burgemeester belt nu zelf voor een gesprek, terwijl de redactie zelf bijna vier jaar lang heeft geprobeerd een gesprek te krijgen, zonder succes. Dat de NVJ-brief als een soort breekijzer heeft gefungeerd, geeft hem op basis van dat patroon niet automatisch vertrouwen, al staat hij er open in.

De hoofdredacteur geeft aan dat de redactie wel een voorwaarde stelt: wat in de eerdere publieke gelegenheid is gebeurd, was voor de hele redactie een rode lijn. Dat is aangekaart bij de NVJ en bij een andere persvrijheidsorganisatie, juist uit zorgvuldigheid, om te laten beoordelen hoe dit het beste kon worden aangepakt. De burgemeester zal moeten terugnemen wat hij gezegd heeft – dat is voor de redactie een voorwaarde. De redactie staat zelf altijd open voor gesprek en streeft naar een constructieve, professionele werkverhouding.

Een andere redacteur van de Edese Vos vult aan dat ditzelfde geldt voor haar: het gaat er niet om of het altijd de hoofdredacteur is die vragen stelt of beoordeelt – dit wordt redactiebreed besproken, met zorgvuldigheid. Als bij herhaling kritiek wordt gegeven door vooral de burgemeester, maar soms ook door andere woordvoerders, dan voelt dat alsof de redactie niet serieus wordt genomen.

Zij geeft aan dat het haar niet opportuun lijkt om zelf op een andere, persoonlijke manier met de burgemeester in gesprek te gaan, omdat ze hem op een andere manier kent – dat zijn voor haar twee verschillende rollen. Ze werkt bij de Edese Vos omdat ze het belangrijk vindt dat de transparantie en het contact tussen overheid en burger in Ede wordt hersteld, en zou willen dat de politiek, en de burgemeester voorop, dit ziet als een kans om dat contact vorm te geven – ook door toe te kunnen geven dat iets niet goed is gegaan. Ze had gehoopt dat de raad het initiatief had genomen om met de redactie in gesprek te gaan, ongeacht met wie van de drie redactieleden. Dat heeft ze gemist.

Hoe ga je als raadslid om met individuele dilemma's?

Flier vraagt of het, vooruitkijkend, mogelijk is om als individueel raadslid een eigen casus aan Bruning of de NVJ voor te leggen ter toetsing – bijvoorbeeld als je twijfelt of een bepaalde aanpak correct is.

Bruning antwoordt afhoudend. De NVJ is een ledenorganisatie, een vereniging van en voor journalisten – geen NGO en niet door de overheid gefinancierd. De waarde van de vereniging zit juist in die onafhankelijkheid, maar dat betekent ook dat hij dit niet kan waarmaken voor alle 340 gemeenten in Nederland; de organisatie heeft daarvoor simpelweg niet de capaciteit. Dat deze situatie in Ede zoveel aandacht krijgt, laat al zien hoe uitzonderlijk ze is, en daarom waardeert hij ook dat dit gesprek plaatsvindt. Voor individuele dilemma's op een lager niveau verwijst hij liever naar andere kanalen, zoals de Raad voor de Journalistiek, een minder zwaar middel dan een advocatenbrief.

De hoofdredacteur vult aan dat het een goed uitgangspunt is dat je altijd eerst het gesprek met het medium zelf aangaat, voordat je naar een derde partij stapt. Hij merkt op dat de burgemeester nooit heeft aangegeven dat een specifiek artikel niet zou kloppen, en dat het te makkelijk is om meteen om het medium heen te gaan in plaats van eerst rechtstreeks contact te zoeken. De Edese Vos nog niet in een situatie geweest waarin een geïnterviewde naar de Raad voor de Journalistiek stapte, juist omdat rechtstreeks contact meestal tot een oplossing leidt.

Een andere fractievoorzitter merkt op blij te zijn dat het gesprek tussen de burgemeester en de redactie er nu komt, en wijst erop dat raadsleden voor dit soort proceduregerichte vragen ook hun eigen beroepsverenigingen hebben, met eigen experts – dat is volgens hem een logischer plek om

dit soort vragen aan voor te leggen dan de NVJ.

Afronding

Er wordt gevraagd of er nog andere vragen zijn; die zijn er niet. Bruning bedankt de aanwezigen voor de genomen tijd, en wijst erop dat hij twee weken eerder nog in Ede was, bij de hogeschool. Hij benadrukt dat hij niets tegen de gemeente heeft, maar dat tijdsdruk hem ervan weerhield langs te komen. Hij wenst de fractievoorzitters succes in de raadsperiode en hoopt deze kwestie niet vaker te moeten behandelen. De voorzitter bedankt de aanwezigen voor hun tijd.